

Arrest

nr. 243 697 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Peshawar in Pakistan. Rond 2009 à 2010 keerde u terug naar Afghanistan, naar het dorp Dobandi, gelegen in het district Khushi te Logar. Uw vader baatte een voedingswinkel uit, waar u hielp. Uw oom van vaderszijde T.K. (...) en uw vader hadden een grondconflict. Om deze reden gaf uw oom T.K. (...) u en uw vader bij de taliban aan als verraders, meer bepaald bij S.E. (...). Dit draaide er op uit dat u en uw vader bedreigd werden door de taliban. Twee, drie à vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan staken de taliban uw huis in brand, ontvoerden ze uw vader en doodden ze uw broer R. (...). U was op dat moment niet thuis en hoorde over deze incidenten via uw buur, waarna u naar uw oom Z. (...) in Kabul ging en enkele dagen later van daaruit Afghanistan

verliet. Naast deze problemen die voortvloeiden uit het grondconflict, verklaarde u bovendien dat S.E. (...) u twee keer meenam om u te leren hoe u wapens moest hanteren en hoe u de soldaten van het leger en de buitenlanders moest aanvallen. Deze trainingssessies duurden telkens anderhalf uur. U nam deel aan een eerste sessie toen u ongeveer een jaar was teruggekeerd naar Dobandi. U nam deel aan een tweede sessie een maand voor uw problemen begonnen. U verliet Afghanistan begin september 2015 en reisde naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 6 november 2015. Via uw moeder hoorde u dat de taliban u nog steeds zoeken. Bovendien haalde u aan dat u vreesde dat u bij terugkeer naar Afghanistan als bekeerling zou worden beschouwd en dat u om die reden gestenigd zou worden. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: drie foto's (origineel), de taskara van uw vader (origineel) en een enveloppe (origineel).

Op 30 maart 2018 nam het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven en aangezien het CGVS oordeelde dat u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikte in Kabul in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Logar. Op 30 april 2018 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 17 januari 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 19 november 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u dat uw verklaringen over uw asielmotieven en uw recente verblijfplaatsen bij uw vorige verzoek niet correct waren. De verklaringen die u vorige keer aflegde waren ingefluisterd door anderen. U geeft toe dat u zich bij aankomst in België ten onrechte als minderjarige voordeed. Uw broer R. (...) en uw vader zijn dus nog steeds in leven. U heeft ook meer broers en zussen dan u vorige keer prijs gaf. U bent nooit in Afghanistan geweest maar woonde van uw geboorte tot uw vertrek naar Europa in Azakhel, gelegen te Peshawar, Pakistan. Uw vader keerde een of twee keer per jaar terug naar Dobandi, gelegen in het district Khushi van de provincie Logar in Afghanistan omdat hij er gronden heeft. U ging naar school tot de vijfde graad en werkte twee jaar in een fabriek die bakstenen maakte.

U verklaart dat u zin heeft om relaties te hebben met vrouwen én mannen. Toen u 18 of 19 jaar oud was voelde u dat u ook van jongens hield. Als u in het gezelschap van jongens was en hun hand vasthield, maakte dat u gelukkig. In Pakistan wisten mensen dat u van jongens hield. U liep hand in hand met hen en betaalde voor hun aanwezigheid. Als je hen nooit geld gaf, zouden ze niet rond je komen. Zo betaalde u uw neef B.W. (...) en een vriend A.W. (...). Zes jaar voor uw vertrek speelde u samen met B.W. (...) en sliep u samen met hem. Toen een eerste poging mislukte had u geen seks met hem. Met A.W. (...) was u close sinds zes jaar voor uw vertrek. Jullie bleven samen en liepen rond. U gaf hem kleren. Soms kwam hij 's nachts of in de namiddag naar u en verbleef hij in jullie gastenkamer. Met hem was er wel vaak sprake van penetratie. Hoewel de mensen niet wisten dat jullie seks hadden, wisten al de jongens dat u van jongens hield. U was immers vaak in het gezelschap van de eerder genoemde jongens en ging met hen naar de bazaar om kleren voor hen te kopen. Andere jongens zeiden u dat u lef had om in het gezelschap van die jongens te zijn en zo rond te lopen. Als voorzorg om niet betrappt te worden op uw seksuele betrekkingen met jongens, ging u naar een verlaten compound op vier minuten van uw huis of bleven jullie in het gastenhuis waarvan u de deur op slot deed als alle mannen het huis uit waren. Ongeveer zeven jaar voor uw vertrek sloeg uw vader u en vroeg hij u waarom u zo veel rond die jongens bleef. Ook met de vaders van A.W. (...) en B.W. (...) sloegen u vaak omdat ze u zagen in de bazaar. Dit gebeurde voor het eerst zeven of acht jaar voor uw vertrek. Uw relaties met A.W. (...) en B.W. (...) duurden voort tot uw vertrek. In Pakistan had u ook een relatie met uw buurmeisje Z. (...), wiens familie ook afkomstig is van Dobandi, gelegen in Khushi. Gedurende vijf jaar hadden jullie een liefdesrelatie. U hield van haar en uw vader ging zelfs eens haar hand vragen bij haar familie maar ze weigerden. Ongeveer een jaar voor de dood van de S. (...), de broer van Z. (...), kwamen hij en I. (...), de vader van Z. (...) naar jullie huis om te zeggen dat u binnendringt in hun huis en dat dat slecht is. Uw familie verzekerde dat het niet meer zou gebeuren, waarop de reactie luidde dat ze u zouden neerschieten als ze u nog in hun huis zouden zien. U bleef binnenglippen, want kon dit niet weerstaan omwille van uw verliefdheid, ook al was u bang gezien er reeds een jongen werd neergeschoten in uw dorp. Sinds een jaar voor uw vertrek hadden jullie anale seks in de stal, waar u Z. (...) ontmoette als haar vader en broers niet thuis waren en als haar moeder en zussen binnen aan het slapen waren. Vaginale seks was uit den boze gezien er mensen doodgeschoten werden omdat meisjes hun maagdelijkheid verloren. S. (...) betrapte jullie enkele keren samen, al was dat nooit terwijl jullie intiem waren. Hierdoor kreeg u het meermaals met hem aan de stok. Enkele maanden voor uw vertrek werd uw vader via de vader van A.W. (...) op de hoogte gebracht dat u van mannen hield. Deze informatie werd openbaar en u kreeg veel slaag van beide vaders. Ook binnen uw familie vroegen ze u waarom u zich aangetrokken voelde tot jongens. Mensen spraken niet meer tegen u, noemde u bacha baz en u wilde zichzelf doden. Ook sloeg de vader van A.W. (...) u nog toen u een maand voor uw

vertrek uw hand op de schouder van uw neef A.W. (...) legde op een moment dat hij uit de moskee kwam. Drie of vier weken voor uw vertrek vernam Z. (...) via haar broers dat u van jongens hield. Ze zei u dat ze van u hield en dat u zo'n dingen niet moest doen. S. (...) betrapte u en Z. (...) drie weken voor uw vertrek toen u tussen haar benen lag. U vluchtte weg. Z. (...) hield er een blauw oog aan over. De volgende dag zag u S. (...) op straat en vochten jullie met elkaar, waarbij jullie elkaar sloegen en schopten. Twee weken voor uw vertrek vond u S. (...) dood in een veld. U schreeuwde het uit en enkele jongens die cricket speelden kwamen. U rende naar huis. Na de begrafenis werd u gearresteerd door de politie. U werd naar het politiekantoor gebracht en ondervraagd over de dood van S. (...). U bleef vijf of zes dagen in het kantoor. Uiteindelijk kon u na tussenkomst van de maliks het politiekantoor verlaten. U ging naar huis. Naast de jongens voor wiens gezelschap u betaalde, had u ook een seksuele relatie met uw oom N.B.K. (...). In eerste instantie gaf u hem een massage toen u 15 of 16 jaar oud was. Toen u 19 jaar was had u voor het eerst seks met uw oom en jullie waren vaak intiem. Een week of tien dagen voor uw vertrek werd u toen u intiem was met uw oom betrapt door zijn vrouw. Hij sloeg zijn vrouw en zei haar dat als ze deze informatie bekend zou maken, hij van haar zou scheiden. I. (...), de vader van Z. (...) kwam na uw vrijlating op straat, schreeuwde en gooide dag en nacht bakstenen naar jullie huis. De pogingen van de malik om een verzoening te organiseren bleven zonder resultaat gezien I. (...) altijd weigerde. U vernam van uw vader dat de familie van Z. (...) een paar dagen na uw vertrek verhuisde. Toen de politie ontdekte dat u vertrokken was dachten ze dat u de dader was. Ten gevolge van de problemen vreest u de familie van Z. (...),- haar vader I. (...) had immers gedreigd dat hij u zou vermoorden om wraak te nemen-, de Pakistaanse overheid en de maliks in Azakhel. Ook uw vader werd met de dood bedreigd door de familie van Z. (...). Om deze reden ging hij niet meer naar Dobandi. In de toekomst wilt u graag een meisje ontmoeten en een permanente relatie hebben met meisjes. U denkt dat u occasioneel nog relaties met jongens zou hebben, maar wilt zich toch op meisjes focussen. In België zijn immers ook Afghanen en u zou het vernederend vinden om te trouwen met een man. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de familie van Z. (...) u zou doden als ze u ergens vinden. Ook bent u bang om terug naar Afghanistan te gaan gezien u van mannen houdt. Ook vreest u dat u bij niemand terecht zou kunnen gezien niemand van uw familie in Afghanistan woont.

In het kader van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten voor: uw PoR-kaart (origineel) en de PoRkaarten van uw ouders, drie van uw zussen en uw broer R. (...) (kopie).

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u het CGVS een tewerkstellingsattest van uw vader en uw broer uit Pakistan, een Pakistaans medisch attest over uw vader, een lijst medicijnen die uw vader dient te nemen voor zijn diabetes, Pakistaanse medische attesten over uw moeder, Pakistaanse elektriciteitsfacturen op naam en adres van uw vader en een enveloppe met afleveringsbewijs over. Tevens voegt u per e-mail aan uw verklaringen toe dat u drie maanden na aankomst in België van uw vader vernam dat uw buurman I. (...), die u beschuldigt van de moord op zijn broer [zoon], zich met zijn familie opnieuw in uw dorp in Afghanistan gevestigd heeft.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In uw huidige verzoek haalt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen omwille van uw problemen die voortvloeiden uit uw relatie met Z. (...), omwille van uw geaardheid en dat u in Afghanistan bij niemand terecht zou kunnen. Evenwel dient vastgesteld te worden dat aan geen van deze motieven geloof gehecht kan worden en dat u aldus niet voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid een stevige deuk krijgt door de vaststelling dat u bij uw eerste verzoek verzonnen asielmotieven opgaf en dat u zich onterecht als minderjarige voordeed. Uw uitleg, dat mensen u gezegd hadden dat u niets van Pakistan mocht zeggen omdat u dan zou moeten bewijzen dat u een Pakistaan was (CGVS d.d. 27 februari 2020 (CGVS 3), p. 3), biedt geen afdoende uitleg waarom u incorrecte asielmotieven op gaf. Van een verzoeker om

internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn daadwerkelijke asielmotieven aan de asielinstanties bekend maakt.

Er moet bovendien aangestipt worden dat er ernstige vragen rijzen bij het in uw huidige verzoek voorgehouden onafgebroken verblijf in Pakistan tot het moment van uw vertrek naar Europa. Bij uw eerste verzoek werd uw verblijf in Afghanistan nagegaan en als geloofwaardig beoordeeld door het CGVS en werd de door het CGVS genomen beslissing bevestigd door de RvV. Bij uw tweede verzoek legde u uw originele PoR-kaart voor en de kopieën van de PoR-kaarten van uw ouders, broer en drie zussen. Uw PoR-kaart en die van uw gezinsleden tonen slechts aan dat u en uw gezinsleden verblijfsrecht in Pakistan bekwamen, dat uw kaart hernieuwd werd in mei 2014 en dat u en uw gezinsleden niet op officiële wijze gerepatriëerd werden. Evenwel is deze kaart een momentopname en biedt ze geen duidelijkheid over uw verblijfplaatsen in Pakistan en/of Afghanistan de jaren voor uw komst naar België. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangemoedigd om documenten voor te leggen om aan te tonen dat u effectief in de periode voor uw vertrek onafgebroken in Pakistan verbleef en dat ook uw gezinsleden recent in Pakistan verbleven. Zo werd u aangespoord om schooldocumenten, documenten van uw werk in de bakstenenfabriek en elektriciteitsrekeningen voor te leggen. Het CGVS diende evenwel vast te stellen dat u geen bijkomende documenten overmaakte om uw persoonlijk verblijf in Pakistan te staven. U legt immers slechts stukken neer betreffende uw familieleden en alle aangebrachte stukken werden bovendien na uw vertrek naar Europa opgemaakt. Aldus brengt u geen bijkomende stukken aan die uw nu nieuw verklaard verblijf in Pakistan staven. Uw uitleg, dat er een overstroming was die de school overspoelde en alle documenten wegspoelde, biedt gelet op het feit dat u deze overstroming situeert in het jaar 2009 of 2010 geen verklaring waarom u geen recentere documenten over uw persoonlijk verblijf in Pakistan zou kunnen voorleggen (CGVS 3, p. 5, 13). Dat u en uw vader voor dagelijkse lonen werkten in de bakstenenfabriek (CGVS 3, p. 5), kan evenmin vergoelijken dat u geen documenten aanbrengt om uw recente verblijf in Pakistan te staven. Eens te meer gezien u even later zegt dat u denkt dat u misschien wel documenten kan geven in verband met het werk van uw vader in de bakstenenfabriek en ze vervolgens ook nastuurt (CGVS 3, p. 6). Dat u er niet in slaagt om uw recente verblijf in Pakistan aan te tonen, werpt een ernstige schaduw over de geloofwaardigheid van de door u in Pakistan gesitueerde problemen in de periode vlak voor uw vertrek. Overigens kan nog toegevoegd worden dat het facebookaccount van M.A.Z. (...) waarvan in uw eerste verzoek uitgebreid geargumenteed werd dat het aan uw vader toebehoort, waarop staat dat hij in Logar woont, hetgeen in lijn ligt met uw verklaringen uit uw eerste verzoek, eens te meer doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Pakistan voor uw komst naar België. Dat u volhardt in het ontkennen dat dit facebookaccount aan uw vader toebehoort door te zeggen dat het een dorpeling is en dat de persoon van het facebookaccount een baard heeft en uw vader niet (CGVS 3, p. 22), terwijl op de door u voorgelegde PoR-kaart van uw vader een man met een baard prijkt, is niet ernstig.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat er volstrekt geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u problemen zou kennen met de familie van Z. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Zoals eerder aangestipt, komen deze door u beweerde problemen die zich afspeelden in de periode vlak voor uw vertrek uit Pakistan, al ernstig op de helling te staan doordat u nalaat uw beweerde recente verblijf in Pakistan aan te tonen.

Bovendien werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende de duur van uw beweerde relatie met Z. (...), waaruit nochtans uw beweerde problemen voortvloeien. Zo zegt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u vijftien jaar oud was toen uw relatie begon en dat uw relatie vijf of zes maanden duurde (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 15). Dit kwam zelfs op een ander moment in dit interview een tweede maal aan bod (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Bij het CGVS zegt u dan weer dat jullie al van elkaar hielden sinds jullie klein waren en dat jullie vier of vijf jaar een liefdesrelatie hadden (CGVS 3, p. 8, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u zich vergist had in leeftijd en dat de relatie niet slechts vijf maanden duurde (CGVS 3, p. 13), wat geenszins afbreuk doet aan de tegenstrijdigheid. Gepeild om welke reden u vorige keer vijf maanden zei en nu vijf jaar, meent u dat u het niet zei bij uw eerste interview en dat u zei dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek de laatste keer seks had met haar (CGVS 3, p. 13), wat dan weer geenszins strookt met uw eerdere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een maand voor uw vertrek nog seks had met haar (CGVS 3, p. 8). Deze tegenstrijdigheden omtrent de duur van en uw leeftijd op het moment van uw relatie, waarbij u in uw pogingen om deze uit te leggen verder in de tegenstrijdigheden verstrikt geraakt, zet uw asielrelaas ten zeerste op de helling gezien uw beweerde problemen voortvloeien uit deze relatie. Ook het risicovolle gedrag van u en Z. (...) en de ongeloofwaardigheid hiervan werpt een smet op de geloofwaardigheid van uw beweerde relaas. Ongeveer een jaar voor de dood van S. (...) kwamen S. (...) en zijn vader al eens naar uw huis om aan uw vader te zeggen dat u binnendrong in hun huis en dat ze u zouden neerschieten als ze u opnieuw in hun huis zouden zien (CGVS 3, p. 12). U bleef evenwel hun

huis binnenglippen (CGVS 3, p. 12). Dat u dat toch deed omwille van uw verliefdheid, is opmerkelijk in het licht van de context die u schetst waarbij er al jongens in uw dorp neergeschoten werden omwille van hun betrekkingen met meisjes (CGVS 3, p. 10, 12, 13). Dat u en Z. (...), zelfs gezien uit uw verklaringen blijkt dat haar vader lucht had van jullie affaire, nog de mogelijkheid gehad zouden hebben om sinds een jaar voor jullie vertrek vele keren seks te hebben (CGVS 3, p. 10) is bovendien zeer verwonderlijk. U stelt dat jullie het in de stal deden als haar vader en broers niet thuis waren (CGVS 3, p. 10). Haar moeder en zussen waren wel nog thuis en haar moeder of iemand anders passeerden soms als ze naar het toilet gingen (CGVS 3, p. 10). Dat een vader die de eerbaarheid van zijn dochter bewaakt door u te bedreigen met de dood nadien zo laks zou zijn dat u nog meermaals zijn huis en de stallen kan binnendringen en Z. (...) zich langdurig van haar familieleden kan afzonderen is verbazingwekkend.

Ook het feit dat u doorheen het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u niet geprobeerd heeft om te weten te komen waar de familie van Z. (...) momenteel is, zet de door u beweerde vrees in grote mate op de helling (CGVS 3 p. 10). U geeft aan dat uw vader niet meer naar Dobandi durfde gaan omwille van dit conflict (CGVS 3, p. 11) en dat hij ook in de hoofdstad van een provincie, Logar of een andere provincie vermoord zou kunnen worden (CGVS 3, p. 12). Gepeild of uw vader zijn contacten in Dobandi niet kon gebruiken om te vragen naar de familie van Z. (...), meent u dat uw vader geen gsm contacten had met iemand in Dobandi (CGVS 3, p. 10). U meent dat gsm's en internet niet werken in Dobandi. Dat uw vader niet de mogelijkheid zou hebben om zich te vergewissen of de familie van Z. (...) al dan niet terugkeerde naar Dobandi is niet geloofwaardig. Na uw persoonlijk onderhoud stuurt u opeens geheel andere verklaringen per e-mail door. In uw e-mail beweert u dat u drie maanden na uw aankomst in België van uw vader vernam dat I. (...), de vader van Z. (...) die de dood van zijn broer [zoon] wilt wreken, zich met zijn gezin opnieuw in Dobandi vestigde (CGVS 3 p.7). Uw vader vernam dit van zijn broer L.K. (...) die eveneens in Dobandi woont, zo schrijft u. Deze versie staat volledig haaks op uw uitspraken die u bij het CGVS liet optekenen. Voor deze flagrante tegenstrijdigheid haalt u geen afdoende verklaring aan. U schrijft dat het CGVS u niet vroeg naar waar I. (...) zich bevindt en dat u zich na uw onderhoud besepte dat dit belangrijke informatie was. Dat het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud u niet vroeg naar de huidige verblijfplaats van de familie van Z. (...) is gezien de hierboven aangehaalde verklaringen geheel absurd waardoor uw poging tot vergoelijking juist de tegenstrijdigheid en ongeloofwaardigheid van uw relaas benadrukt.

Uit het voorgaande blijkt dat u er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen die voortvloeien uit uw relatie met Z. (...) bij terugkeer naar Afghanistan.

Daar waar u meent dat u omwille van uw geaardheid, - u verklaart dat u relaties wilt hebben met vrouwen en met mannen en dat u zich aangetrokken voelt tot jongens (CGVS 3, p. 13)- problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van uw beweerde biseksuele geaardheid.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als iemand die relaties wilt met mannen en vrouwen verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw geaardheid geenszins overtuigend zijn.

Uit uw verklaringen over de beleving van uw geaardheid blijkt dat u uw geaardheid dusdanig beleeft dat u een liefdesrelatie met een vrouw heeft en daarnaast ook seksuele betrekkingen met mannen. U gaf immers aan dat u een liefdesrelatie had met Z. (...), aan wie uw vader zelfs eens de hand ging vragen en dat u daarnaast ook contacten had met B.W. (...) en A.W. (...), waarbij u hen geld en kleren gaf in ruil voor hun gezelschap (CGVS 3, p. 14). U omschrijft uw relatie met B.W. (...) als een relatie die draaide om seks en niet als een liefdesrelatie (CGVS 3, p. 15). Ook in de toekomst wenst u een permanente relatie met een vrouw te hebben en er occasionele relaties met mannen op na te houden (CGVS 3, p. 20).

Vooreerst kunnen uw verklaringen over uw ontdekking en beleving van uw homoseksualiteit niet overtuigen. Zo dient ook vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot uw gewaarwording van uw geaardheid. In eerste instantie gaf u aan dat u 13 à 14 jaar was toen u in het vluchtelingenkamp verkracht werd door onbekende mannen en dat u nadien zin had om relaties te hebben met mannen (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Erop gewezen dat u eerder zei dat u toen u 15 jaar oud was een relatie had met Z. (...) en gevraagd om welke reden dat zo was als u op mannen valt, stelde u uw verklaringen bij en meende u dat u 16 jaar was toen u verkracht werd en dat u nadien relaties met mannen wilde hebben. Bij het CGVS zegt u dan weer enerzijds dat u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot jongens toen u achttien of negentien jaar oud was toen u besepte dat het u gelukkig maakte om de handen van jongens vast te houden (CGVS 3, p. 14). Anderzijds geeft u te kennen dat u met B.W. (...) en A.W. (...) zes jaar voor uw vertrek relaties

begon (CGVS 3, p. 15). De bewustwording van uw geaardheid is een intensief en vaak pijnlijk proces. Dat u hierover volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt en zelfs het ontdekken van uw seksuele voorkeur voor mannen koppelt aan een traumatiserende ervaring is allesbehalve geloofwaardig. Evenzo is het markant dat u uw beleving van uw homoseksuele kant uitsluitend gelijkstelt aan het hebben van seksuele contacten met jongens en mannen (CGVS 3 p.14-17). Doorheen uw gehoor verwijst u immers quasi uitsluitend naar het stellen van seksuele daden met andere jongens mannen, hetgeen op zich niet volstaat om uw voorgehouden seksuele geaardheid aan te tonen. De homoseksuele geaardheid wordt niet aannemelijk gemaakt door de loutere beschrijving van (stereotype) homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu het plezier van seksuele contacten. Bovendien springt de onbezorgdheid waarmee u uw geaardheid ontdekte en beleefde in het oog (CGVS 3 p.14-17). Dat u, een moslim, in een homofobe maatschappij als de Afghaanse en de Pakistaanse de ontdekking en de beleving van uw geaardheid ogenschijnlijk zorgeloos en met gevoelens van genot tegemoet ging doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ten dele homoseksuele geaardheid (Verklaring Volgend Verzoek vraag 9). Men zou namelijk eerder verwachten dat zulk een ontdekkingsproces en beleving gepaard zou gaan met twijfels en psychische onrust wanneer men opgroeit in een homofobe samenleving. Nadat u eerst uitvoerig vertelde over uw langdurige, openlijke en zorgeloze omgang met andere jongens en mannen vermeldt u voor het eerst dat u het psychologisch moeilijk had nadat u expliciet gevraagd werd hoe u zich voelde gezien homoseksualiteit bij u gezien wordt als een grote zonde (CGVS 3 p.18). Vervolgens zegt u dat u van streek was maar koppelt u deze gevoelens weer aan de afkeurende reactie van derden. Opnieuw is er van enige interne tweestrijd die men zou verwachten van een homofoob opgevoede jongeman die zijn homoseksuele gevoelens ontdekt geen sprake. De vaststelling dat u er allermist in slaagt uw ontdekking en beleving van uw geaardheid doorleefd uiteen te zetten schaaft sterk het geloof in uw biseksuele geaardheid.

Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de door u beweerde voorstelling van de contacten die u er op nahield met mannen.

Er dient immers benadrukt te worden dat het gedrag dat u vertoonde niet in overeenstemming te brengen is met de situatie die u schetst waarbij u met de dood bedreigd kon worden als de dorpsouderen zouden ontdekken dat u van jongens hield (CGVS 3, p. 16). U gaf aan dat er nog meer risico's zijn om met jongens te zijn dan met meisjes. Dat u in deze context vaak samen was met de jongen die u betaalde, dat u met hen naar de bazaar ging en dingen voor hen kocht (CGVS 3, p. 16) doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U geeft aan dat uw leeftijdsgenoten hierdoor wisten dat u van jongens hield (CGVS 3, p. 15). Dat al de jongens op de hoogte zouden zijn, maar de dorpsouderen niet (CGVS 3, p. 16) is niet geloofwaardig. Eens te meer u even later aangeeft dat de informatie dat u van mannen hield openbaar werd en dat u het ook de stok kreeg met de vaders van de jongens die u betaalde (CGVS 3, p. 18). Reeds zeven of acht jaar geleden werd u voor het eerst door de vaders van de jongens geslagen (CGVS 3, p. 17). Ondanks dit alles ging uw relatie met die jongens door tot uw vertrek (CGVS 3, p.17). Uw verklaring dat u niet naar hen luisterde omdat u er niet van hield gecommandeerd te worden tart gezien de beschreven context elke verbeelding (CGVS 3, p.18). Ook had u seksuele betrekkingen met jongens in een verlaten compound die zich slechts op 4 minuten wandelen van uw huis bevond (CGVS 3, p. 16). Dat u dermate onvoorzichtig was in de door u geschetste context is niet geloofwaardig.

Bovendien werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende het aantal keren dat u en uw oom betrappt zouden zijn door uw tante. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat uw tante jullie enkele keren betrapte en antwoordde u vervolgens bevestigend op de vraag dat uw tante op de hoogte is van uw geaardheid gezien zij u en uw oom enkele keren betrapte (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u evenwel aan dat u en uw oom slechts één keer betrappt werden door uw tante (CGVS 3, p. 19, 20). Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw laatste versie (CGVS 3, p. 22), wat geenszins de tegenstrijdigheid weerlegt.

In het licht van de vaststelling dat u het homoseksuele aspect van uw geaardheid eenzijdig voorstelt als het hebben van seksuele betrekkingen met mannen, maar er niet in slaagt om dit aannemelijk te maken, dient vastgesteld te worden dat dit de geloofwaardigheid van uw geaardheid ten zeerste ondergraft.

Ook werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw verklaringen of Z. (...) al dan niet op de hoogte was van uw geaardheid. In eerste instantie geeft u aan dat Z. (...) niets wist over de relaties die u er op nahield met A.W. (...) en B.W. (...) (CGVS 3, p. 17). Even later gaf u evenwel te kennen dat Z. (...) drie of vier weken voor uw vertrek door haar broers op de hoogte gesteld werd van het feit dat u er relaties op nahield met jongens, nadat deze informatie openbaar werd omdat door toedoen van de ontdekking van de vader van A.W. (...) (CGVS 3, p. 18, 19). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat ze het in het begin niet wist, maar dat ze het wel ontdekte toen de informatie openbaar werd (CGVS 3, p. 22). Dit weerlegt geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of Z. (...), van wie u tot op de dag vandaag houdt en die u via gezinshereniging

naar België zou willen laten komen al dan niet op de hoogte was van het feit dat u er relaties met mannen op nahield, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid.

Bovendien mag het verbazen dat u, die er in Pakistan contacten met mannen op nahield ondanks het gevaar daarvan, in België, waar dergelijke relaties toegelaten zijn, uw relatie met O. (...) op een laag pitje zette en hem slechts nog groet maar niet meer dan dat, omdat de jongens in het centrum er iets van zeiden en u niet gehaat wilde worden (CGVS 3, p. 20). Eens te meer u nu in een pleeggezin woont (CGVS 3, p. 20) is het eigenaardig dat u, die in Pakistan gevaar trotseerde om seksuele betrekkingen te hebben met mannen, niet meer van uw vrijheid gebruikt maakt. U geeft immers aan dat u niet naar bars of evenementen voor LGBT ging en dat u er geen informatie over opzocht (CGVS 3, p. 21). Gepeild om welke reden u geen informatie opzocht, stelt u dat u toch informatie opzocht en dat u het adres vond, maar dat u dacht dat de politie u zou kunnen pakken omdat u geen identiteitskaart had (CGVS 3, p. 21). Dit overtuigt niet.

Verder werden er ook enkele incoherenties vastgesteld die uw verklaringen omtrent uw geaardheid andermaal op losse schroeven zetten. Zo is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat van uw familie enkel uw oom en tante op de hoogte zijn van uw geaardheid (verklaring DVZ d.d.6 februari 2020) terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS bleek dat ook uw vader op de hoogte was (CGVS 3, p. 17, 18).

Uit het voorgaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou hebben omwille van uw geaardheid, gezien er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde geaardheid.

Wat betreft uw verklaringen dat u niemand zou hebben in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Dit zijn louter post factum verklaringen die volledig haaks staan op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd uitgebreid geargumenteed dat er in uw hoofde een redelijk intern vluchtalternatief was in Kabul het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Logar. Aan uw verklaringen dat uw oom Z. (...) niet in Kabul woont, maar in Azakhel in Pakistan en dat u geen contact met hem zou onderhouden (CGVS 3, p. 5), kan volstrekt geen geloof gehecht worden. In het licht van uw eerste verzoek bleek immers dat u nog contacten onderhield met uw oom Z. (...) die eveneens 10 000 dollar voor uw reisweg betaalde (CGVS d.d. 29 november 2017 (CGVS 1), p. 8, 9). Hij stuurde u eveneens documenten door waarbij zijn adres op de enveloppe Bagrami, Kabul luidde, hetgeen overeenkwam met uw verklaringen. Ook het gsm-nummer op de enveloppe is een 0093-nummer, wat er op wijst dat het om een Afghaans gsm-nummer gaat. Ook bij zijn huidige facebookaccount waarvan door u bevestigd werd dat het om uw oom Z. (...) gaat, geeft hij nog steeds aan dat hij momenteel in Kabul woont. U liet overigens na om bij de RvV op te werpen dat uw oom Z. (...) niet in Kabul zou wonen. Uit niets blijkt dan ook dat u geen leven zou kunnen uitbouwen in Kabul. Dat u niet als winkelier werkte maar in een bakstenenfabriek en dat u tot de vijfde graad naar school ging (CGVS 3, p. 4), wijzigt niets aan het eerdere oordeel van het CGVS dat Kabul voor u een redelijke vestigingsoptie is.

Bovendien volgt u in België een opleiding tot schilder (CGVS 3, p.20). De veiligheidssituatie in Kabul laat dit bovendien toe (zie verder). Bovendien dient opgemerkt te worden dat in tegenstelling tot bij uw vorige verzoek de huidige veiligheidssituatie van die aard is dat u ook in Logar zou kunnen wonen indien gewenst, waar uw vader gronden heeft en waar hij een of tweemaal per jaar naar terugkeerde (CGVS 3, p. 4, 5, 12). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de familie van Z. (...), kan niet gevolgd worden dat uw vader gestopt zou zijn dit te doen. Op zijn facebook geeft hij zoals eerder geargumenteed bovendien aan momenteel in Logar te wonen, waaruit minstens een zeer nauwe band met Logar afgeleid kan worden. Bovendien beweert u in uw nagestuurde e-mail dat uw oom L.K. (...) momenteel in Dobandi woont. L. (...) leefde eerst met jullie samen in hetzelfde huis in Azakhel maar vestigde zich reeds lang geleden terug in Dobandi en uw vader onderhoudt contact met hen, zo verduidelijkt u. Bijgevolg kan u ook op deze oom steunen om uw leven in uw geboortedorp uit te bouwen. Voor de volledigheid kan er nog aan toegevoegd worden dat u op het CGVS nog ontkende familie in Afghanistan te hebben (CGVS 3 p.5). Dat u dan toch terloops een oom in Dobandi in uw e-mail ter sprake brengt doet vermoeden dat uw familiaal netwerk in Afghanistan groter is dan u wilt toegeven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofd dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de situatie in de provincie Kabul blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 3 en 13 EVRM;

Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;

Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet;

Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker geeft een algemeen, theoretisch overzicht omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat hij in op de inhoud van de bestreden beslissing.

Omtrent zijn verblijf in Pakistan, doet hij gelden:

"Dat verzoeker niet ontkent dat hij de waarheid verborgen hield tijdens zijn eerste asielaanvraag;

Dat hij tijdens huidig asielaanvraag zij originele POR-Kaart heeft neergelegd zoals de kopieën van de POR kaarten van zijn ouders, broer en drie zussen;

Dat verzoeker meent dat hij zodoende zijn verblijf in Pakistan bewijst;

Dat tegenpartij ook niet beweert dat deze kaarten niet origineel zouden zijn maar enkel dat de PORKaart van verzoeker een momentopname is en ze geen duidelijkheid over zijn verblijfplaatsen in Pakistan biedt;

Dat verzoeker bevestigt dat zijn familie nog steeds in Pakistan woont;

Dat het voor verzoeker onmogelijk is om, bij voorbeeld, een contract van de bakstenen fabriek neer te leggen nu hij zelf nooit zo een contract ondertekent heeft. Enkel zijn vader had een "arbeidscontract";".

Aangaande de aangehaalde tegenstrijdigheid omtrent de duur van zijn relatie met Z., geeft verzoeker aan:

"Dat verzoeker meent dat er geen enkele tegenstrijdigheid bestaat: hij heeft Z. (...) leren kennen toen ze nog maar een kind was. Hun liefdesrelatie, weliswaar platonisch, begon vijf jaar voor het vertrek van verzoeker. Zij kregen pas een seksuele relatie een jaar voor vertrek van verzoeker".

Over de leeftijd waarop hij zijn geaardheid ontdekte, verklaart verzoeker:

"Dat verzoeker 13 jaar oud was toen hij verkracht werd door mannen in een vluchtelingenkamp. Hij was 16 jaar oud toen hij voor het eerst een wederzijdse goedgekeurde seksuele relatie met een man heeft gehad".

Verzoeker bevestigt voorts dat zijn tante hem slechts één keer heeft betraapt met zijn oom.

Verzoeker stelt verder dat Z. niet op de hoogte was van zijn seksuele relaties met mannen. Zij werd hiervan op de hoogte gebracht door haar broers drie of vier weken voor het vertrek van verzoeker.

Waar zijn homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig wordt bevonden omdat hij enkel homoseksuele daden beschreef, geeft verzoeker aan dat hij van mening is dat hij voldoende informatie heeft gegeven over zijn liefdesrelaties. Verzoeker stelt voorts bereid te zijn om eventuele vragen van de Raad met betrekking tot zijn geaardheid te beantwoorden.

Gelet op het voorgaande, past het volgens verzoeker om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verzoeker vervolgt:

"Aangezien verzoekende partij afkomstig is uit Afghanistan.

Dat in geval van terugkeer verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling geiet op de uitbraak van de Corona Virus-epidemie.

Sinds december 2019 heeft de wereld te kampen met een Corona virus-epidemie.

Corona Virus, of Covid-19, is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Covid-19 is groot.

Volgens de World health organization, zijn er op 17.5.2020 al meer dan 307.395 mensen gestorven aan Covid-19 (WHO, 17.5.2020, <https://covid19.who.int/>).

De WHO geeft aan dat men de volgende maatregelen moet nemen om de kans op infectie te verlaagen: (...)

Dat het onmogelijk is om deze maatregelen na te leven in Afghanistan ;

Dat FOD Buitenlandse Zaken. Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 17.5.20 aangaf dat:

(...)

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van Afghanistan lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreidt, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

De gezondheidssituatie in Afghanistan is gevaarlijk voor elke persoon die ernaartoe reist, of het nu om een Belg of een onderdaan van het land.

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie

In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Corona-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

Gelet op de huidige Corona virus-epidemie die woedt meent verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Corona-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Corona is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekende partij verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat "on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3".

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder: „persoon die voor de subsidiairebeschermingsstatus in aanmerking komt”: een onderdaan van een derde land [...] die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst [...] terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 [en] artikel 17, leden 1 en 2, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen".

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Covid-19, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het arrest Eljafaji t. Nederland waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld:

(...)

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat

hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt:

(...)

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechvaardiging is.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens:

(...)

Verschillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning . De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn."

Verzoeker stelt nog dat, gelet op het grote risico dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan besmet zou raken met het corona-virus, het niet toekennen van internationale bescherming in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en artikel 78 van het Handvest van de EU.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 78 van *“het Handvest van de Europese Unie”*, dient te worden vastgesteld dat hij in wezen duidt op en citeert uit artikel 78, 1° van de geconsolideerde versie van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt dat de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming ontwikkelt. In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet uitwerkt hoe het voormelde, door hem aangehaalde, algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker preciseert voorts op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad doet in het kader van het onderhavige beroep, gericht tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, verder geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is niet aan de orde.

3.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

3.6. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de wereldwijde Covid-19 pandemie en op het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest met dit virus te worden besmet, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, dit virus over de hele wereld (en dus ook in België) rondwaart. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij in dit kader in een ander land dan zijn land van herkomst veiliger zou zijn en bescherming zou kunnen of moeten genieten tegen Covid-19. Met de algemene, blote en ongefundeerde bewering dat het in Afghanistan onmogelijk zou zijn om de aanbevolen maatregelen op te volgen, kan verzoeker in dit kader geenszins volstaan.

Hoe dan ook dient te dezen te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. Covid-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *Mohammed M'bodj t/ Belgische Staat*, randnummers 30-41; RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

In zoverre verzoeker in de voormelde context verwijst naar en zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, kan worden herhaald dat de Raad zich te dezen niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, dat de Raad enkel nagaat of *in casu* is voldaan aan de voorwaarden om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat een bijkomend onderzoek naar de schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is. Voorts kan in dit kader worden herhaald dat de Europese wetgever de bedoeling had om humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Het Europese Hof van Justitie herinnerde er in het voormelde arrest dan ook expliciet aan dat het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming in de zin van de Europese regelgeving moet worden gemachtigd tot een verblijf in de lidstaat.

Waar verzoeker zich in het kader van het voorgaande beroept op het gelijkheidsbeginsel en doet gelden dat er sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die (al dan niet rechtstreeks) bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Het non-discriminatiebeginsel houdt in dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont niet aan dat of waarom personen die dreigen te worden blootgesteld aan de besmetting met een epidemie, waarbij er geen sprake is van enige directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten of één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren, zich in een vergelijkbare situatie zouden

bevinden als personen die wel ten gevolge van zulke verantwoordelijkheid dreigen te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dat personen die (al dan niet rechtstreeks) bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige ziekte, gelijke gevallen zouden behelzen, kan niet worden aangenomen. Aldus is het gelijkheidsbeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige epidemie verschillend te behandelen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij er problemen zou krijgen omwille van zijn relatie met Z., omwille van zijn geaardheid en omdat hij in Afghanistan bij niemand terecht zou kunnen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid een stevige deuk krijgt door de vaststelling dat u bij uw eerste verzoek verzonnen asielmotieven opgaf en dat u zich onterecht als minderjarige voordeed. Uw uitleg, dat mensen u gezegd hadden dat u niets van Pakistan mocht zeggen omdat u dan zou moeten bewijzen dat u een Pakistaan was (CGVS d.d. 27 februari 2020 (CGVS 3), p. 3), biedt geen afdoende uitleg waarom u incorrecte asielmotieven op gaf. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn daadwerkelijke asielmotieven aan de asielinstanties bekend maakt.”

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Er moet bovendien aangestipt worden dat er ernstige vragen rijzen bij het in uw huidige verzoek voorgehouden onafgebroken verblijf in Pakistan tot het moment van uw vertrek naar Europa. Bij uw eerste verzoek werd uw verblijf in Afghanistan nagegaan en als geloofwaardig beoordeeld door het CGVS en werd de door het CGVS genomen beslissing bevestigd door de RvV. Bij uw tweede verzoek legde u uw originele PoR-kaart voor en de kopieën van de PoR-kaarten van uw ouders, broer en drie zussen. Uw PoR-kaart en die van uw gezinsleden tonen slechts aan dat u en uw gezinsleden verblijfsrecht in Pakistan bekwamen, dat uw kaart hernieuwd werd in mei 2014 en dat u en uw gezinsleden niet op officiële wijze gerepatrieerd werden. Evenwel is deze kaart een momentopname en biedt ze geen duidelijkheid over uw verblijfplaatsen in Pakistan en/of Afghanistan de jaren voor uw komst naar België. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangemoedigd om documenten voor te leggen om aan te tonen dat u effectief in de periode voor uw vertrek onafgebroken in Pakistan verbleef en dat ook uw gezinsleden recent in Pakistan verbleven. Zo werd u aangespoord om schooldocumenten, documenten van uw werk in de bakstenenfabriek en elektriciteitsrekeningen voor te leggen. Het CGVS diende evenwel vast te stellen dat u geen bijkomende documenten overmaakte om uw persoonlijk verblijf in Pakistan te staven. U legt immers slechts stukken neer betreffende uw familieleden en alle aangebrachte stukken werden bovendien na uw vertrek naar Europa opgemaakt. Aldus brengt u geen bijkomende stukken aan die uw nu nieuw verklaard verblijf in Pakistan staven. Uw uitleg, dat er een overstroming was die de school overspoelde en alle documenten wegspoelde, biedt gelet op het feit dat u deze overstroming situeert in het jaar 2009 of 2010 geen verklaring waarom u geen recentere documenten over uw persoonlijk verblijf in Pakistan zou kunnen voorleggen (CGVS 3, p. 5, 13). Dat u en uw vader voor dagelijkse lonen werkten in de bakstenenfabriek (CGVS 3, p. 5), kan evenmin vergoelijken dat u geen documenten aanbrengt om uw recente verblijf in Pakistan te staven. Eens te meer gezien u even later zegt dat u denk dat u misschien wel documenten kan geven in verband met het werk van uw vader in de bakstenenfabriek en ze vervolgens ook nastuurt (CGVS 3, p. 6). Dat u er niet in slaagt om uw recente verblijf in Pakistan aan te tonen, werpt een ernstige schaduw over de geloofwaardigheid van de door u in Pakistan gesitueerde problemen in de periode vlak voor uw vertrek. Overigens kan nog toegevoegd worden dat het facebookaccount van M.A.Z. (...) waarvan in uw eerste verzoek uitgebreid geargumenteed werd dat

het aan uw vader toebehoort, waarop staat dat hij in Logar woont, hetgeen in lijn ligt met uw verklaringen uit uw eerste verzoek, eens te meer doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Pakistan voor uw komst naar België. Dat u volhardt in het ontkennen dat dit facebookaccount aan uw vader toebehoort door te zeggen dat het een dorpeling is en dat de persoon van het facebookaccount een baard heeft en uw vader niet (CGVS 3, p. 22), terwijl op de door u voorgelegde PoR-kaart van uw vader een man met een baard prijkt, is niet ernstig.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op voormelde, eerder door hem neergelegde stukken, op algemene wijze te herhalen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om bijkomende bewijzen van zijn verblijf in Pakistan neer te leggen en boudweg te poneren dat zijn familie weldegelijk nog in Pakistan woont. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de hierboven aangehaalde, omtrent deze stukken en deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat van verzoeker mocht worden verwacht dat deze zijn onafgebroken verblijf in Pakistan tot aan zijn vertrek in Europa zou kunnen staven. De vaststelling dat hij dit verblijf tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet vermeldde, dat hij aldaar aangaf dat hij in Afghanistan verbleef en dat dit verblijf in Afghanistan geloofwaardig werd bevonden, blijft voorts onverminderd overeind. Eveneens laat verzoeker de terechte vaststellingen omtrent het Facebookprofiel van zijn vader ongemoeid.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Voorts dient er vastgesteld te worden dat er volstrekt geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u problemen zou kennen met de familie van Z. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Zoals eerder aangestipt, komen deze door u beweerde problemen die zich afspeelden in de periode vlak voor uw vertrek uit Pakistan, al ernstig op de helling te staan doordat u nalaat uw beweerde recente verblijf in Pakistan aan te tonen.

Bovendien werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende de duur van uw beweerde relatie met Z. (...), waaruit nochtans uw beweerde problemen voortvloeien. Zo zegt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u vijftien jaar oud was toen uw relatie begon en dat uw relatie vijf of zes maanden duurde (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 15). Dit kwam zelfs op een ander moment in dit interview een tweede maal aan bod (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Bij het CGVS zegt u dan weer dat jullie al van elkaar hielden sinds jullie klein waren en dat jullie vier of vijf jaar een liefdesrelatie hadden (CGVS 3, p. 8, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u zich vergist had in leeftijd en dat de relatie niet slechts vijf maanden duurde (CGVS 3, p. 13), wat geenszins afbreuk doet aan de tegenstrijdigheid. Gepeild om welke reden u vorige keer vijf maanden zei en nu vijf jaar, meent u dat u het niet zei bij uw eerste interview en dat u zei dat u vijf of zes maanden voor uw vertrek de laatste keer seks had met haar (CGVS 3, p. 13), wat dan weer geenszins strookt met uw eerdere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een maand voor uw vertrek nog seks had met haar (CGVS 3, p. 8). Deze tegenstrijdigheden omtrent de duur van en uw leeftijd op het moment van uw relatie, waarbij u in uw pogingen om deze uit te leggen verder in de tegenstrijdigheden verstrikt geraakt, zet uw asielrelaas ten zeerste op de helling gezien uw beweerde problemen voortvloeien uit deze relatie.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en meermaals met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook het risicovolle gedrag van u en Z. (...) en de ongeloofwaardigheid hiervan werpt een smet op de geloofwaardigheid van uw beweerde relaas. Ongeveer een jaar voor de dood van S. (...) kwamen S. (...) en zijn vader al eens naar uw huis om aan uw vader te zeggen dat u binnendrong in hun huis en dat ze u zouden neerschieten als ze u opnieuw in hun huis zouden zien (CGVS 3, p. 12). U bleef evenwel hun huis binnenglippen (CGVS 3, p. 12). Dat u dat toch deed omwille van uw verliefdheid, is opmerkelijk in het licht van de context die u schetst waarbij er al jongens in uw dorp neergeschoten werden omwille van hun betrekkingen met meisjes (CGVS 3, p. 10, 12, 13). Dat u en Z. (...), zelfs gezien uit uw verklaringen blijkt dat haar vader lucht had van jullie affaire, nog de mogelijkheid gehad zouden hebben om sinds een jaar voor jullie vertrek vele keren seks te hebben (CGVS 3, p. 10) is bovendien zeer verwonderlijk. U stelt dat jullie het in de stal deden als haar vader en broers niet thuis waren (CGVS 3, p. 10). Haar moeder en zussen waren wel nog thuis en haar moeder of iemand anders passeerden soms als ze naar het toilet gingen (CGVS 3, p. 10). Dat een vader die de eerbaarheid van zijn dochter bewaakt door u te bedreigen met de dood nadien zo laks zou zijn dat u nog meermaals zijn huis en de stallen kan binnendringen en Z. (...) zich langdurig van haar familieleden kan afzonderen is verbazingwekkend.

Ook het feit dat u doorheen het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u niet geprobeerd heeft om te weten te komen waar de familie van Z. (...) momenteel is, zet de door u beweerde vrees in grote mate op de helling (CGVS 3 p. 10). U geeft aan dat uw vader niet meer naar Dobandi durfde gaan omwille van dit conflict (CGVS 3, p. 11) en dat hij ook in de hoofdstad van een provincie, Logar of een andere provincie vermoord zou kunnen worden (CGVS 3, p. 12). Gepeild of uw vader zijn contacten in Dobandi niet kon gebruiken om te vragen naar de familie van Z. (...), meent u dat uw vader geen gsm contacten had met iemand in Dobandi (CGVS 3, p. 10). U meent dat gsm's en internet niet werken in Dobandi. Dat uw vader niet de mogelijkheid zou hebben om zich te vergewissen of de familie van Z. (...) al dan niet terugkeerde naar Dobandi is niet geloofwaardig. Na uw persoonlijk onderhoud stuurt u opeens geheel andere verklaringen per e-mail door. In uw e-mail beweert u dat u drie maanden na uw aankomst in België van uw vader vernam dat I. (...), de vader van Z. (...) die de dood van zijn broer [zoon] wilt wreken, zich met zijn gezin opnieuw in Dobandi vestigde (CGVS 3 p.7). Uw vader vernam dit van zijn broer L.K. (...) die eveneens in Dobandi woont, zo schrijft u. Deze versie staat volledig haaks op uw uitspraken die u bij het CGVS liet optekenen. Voor deze flagrante tegenstrijdigheid haalt u geen afdoende verklaring aan. U schrijft dat het CGVS u niet vroeg naar waar I. (...) zich bevindt en dat u zich na uw onderhoud besepte dat dit belangrijke informatie was. Dat het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud u niet vroeg naar de huidige verblijfplaats van de familie van Z. (...) is gezien de hierboven aangehaalde verklaringen geheel absurd waardoor uw poging tot vergoelijking juist de tegenstrijdigheid en ongeloofwaardigheid van uw relaas benadrukt."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers vermeend relatie met Z. en aan de hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden geaardheid, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"Daar waar u meent dat u omwille van uw geaardheid, - u verklaart dat u relaties wilt hebben met vrouwen en met mannen en dat u zich aangetrokken voelt tot jongens (CGVS 3, p. 13)- problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van uw beweerde biseksuele geaardheid.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als iemand die relaties wilt met mannen en vrouwen verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw geaardheid geenszins overtuigend zijn.

Uit uw verklaringen over de beleving van uw geaardheid blijkt dat u uw geaardheid dusdanig beleeft dat u een liefdesrelatie met een vrouw heeft en daarnaast ook seksuele betrekkingen met mannen. U gaf immers aan dat u een liefdesrelatie had met Z. (...), aan wie uw vader zelfs eens de hand ging vragen en dat u daarnaast ook contacten had met B.W. (...) en A.W. (...), waarbij u hen geld en kleren gaf in ruil voor hun gezelschap (CGVS 3, p. 14). U omschrijft uw relatie met B.W. (...) als een relatie die draaide om seks en niet als een liefdesrelatie (CGVS 3, p. 15). Ook in de toekomst wenst u een permanente relatie met een vrouw te hebben en er occasionele relaties met mannen op na te houden (CGVS 3, p. 20).

Vooreerst kunnen uw verklaringen over uw ontdekking en beleving van uw homoseksualiteit niet overtuigen. Zo dient ook vastgesteld te worden dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot uw gewaarwording van uw geaardheid. In eerste instantie gaf u aan dat u 13 à 14 jaar was toen u in het vluchtelingenkamp verkracht werd door onbekende mannen en dat u nadien zin had om relaties te hebben met mannen (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Erop gewezen dat u eerder zei dat u toen u 15 jaar oud was een relatie had met Z. (...) en gevraagd om welke reden dat zo was als u op mannen valt, stelde u uw verklaringen bij en meende u dat u 16 jaar was toen u verkracht werd en dat u nadien relaties met mannen wilde hebben. Bij het CGVS zegt u dan weer enerzijds dat u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot jongens toen u achttien of negentien jaar oud was toen u besepte dat het u gelukkig maakte om de handen van jongens vast te houden (CGVS 3, p. 14). Anderzijds geeft u te kennen dat u met B.W. (...) en A.W. (...) zes jaar voor uw vertrek relaties begon (CGVS 3, p. 15). De bewustwording van uw geaardheid is een intensief en vaak pijnlijk proces. Dat u hierover volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt en zelfs het ontdekken van uw seksuele voorkeur voor mannen koppelt aan een traumatiserende ervaring is allesbehalve geloofwaardig. Evenzo is het markant dat u uw beleving van uw homoseksuele kant uitsluitend gelijkstelt aan het hebben van seksuele contacten met jongens en mannen (CGVS 3 p.14-17). Doorheen uw gehoor verwijst u immers

quasi uitsluitend naar het stellen van seksuele daden met andere jongens mannen, hetgeen op zich niet volstaat om uw voorgehouden seksuele geaardheid aan te tonen. De homoseksuele geaardheid wordt niet aannemelijk gemaakt door de loutere beschrijving van (stereotype) homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu het plezier van seksuele contacten. Bovendien springt de onbezorgdheid waarmee u uw geaardheid ontdekte en beleefde in het oog (CGVS 3 p.14-17). Dat u, een moslim, in een homofobe maatschappij als de Afghaanse en de Pakistaanse de ontdekking en de beleving van uw geaardheid ogenschijnlijk zorgeloos en met gevoelens van genot tegemoet ging doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ten dele homoseksuele geaardheid (Verklaring Volgend Verzoek vraag 9). Men zou namelijk eerder verwachten dat zulk een ontdekkingsproces en beleving gepaard zou gaan met twijfels en psychische onrust wanneer men opgroeit in een homofobe samenleving. Nadat u eerst uitvoerig vertelde over uw langdurige, openlijke en zorgeloze omgang met andere jongens en mannen vermeldt u voor het eerst dat u het psychologisch moeilijk had nadat u expliciet gevraagd werd hoe u zich voelde gezien homoseksualiteit bij u gezien wordt als een grote zonde (CGVS 3 p.18). Vervolgens zegt u dat u van streek was maar koppelt u deze gevoelens weer aan de afkeurende reactie van derden. Opnieuw is er van enige interne tweestrijd die men zou verwachten van een homofoob opgevoede jongeman die zijn homoseksuele gevoelens ontdekt geen sprake. De vaststelling dat u er allermist in slaagt uw ontdekking en beleving van uw geaardheid doorleefd uiteen te zetten schaadt sterk het geloof in uw biseksuele geaardheid."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Door heden eenvoudigweg te poneren dat hij door mannen werd verkracht wanneer hij 13 was en dat hij wanneer hij 16 was voor het eerst een wederzijds goedgekeurde seksuele relatie met een man had, doet verzoeker in het geheel geen afbreuk aan de voormelde veelheid aan concrete vaststellingen omtrent zijn verklaringen met betrekking tot zijn ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid. Evenmin doet hij hieraan enige afbreuk door simpelweg en op algemene wijze te poneren dat hij voldoende informatie zou hebben gegeven over zijn liefdesrelaties.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel onaangetast waar gemotiveerd wordt:

"Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de door u beweerde voorstelling van de contacten die u er op nahield met mannen.

Er dient immers benadrukt te worden dat het gedrag dat u vertoonde niet in overeenstemming te brengen is met de situatie die u schetst waarbij u met de dood bedreigd kon worden als de dorpsouderen zouden ontdekken dat u van jongens hield (CGVS 3, p. 16). U gaf aan dat er nog meer risico's zijn om met jongens te zijn dan met meisjes. Dat u in deze context vaak samen was met de jongen die u betaalde, dat u met hen naar de bazaar ging en dingen voor hen kocht (CGVS 3, p. 16) doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U geeft aan dat uw leeftijdsgenoten hierdoor wisten dat u van jongens hield (CGVS 3, p. 15). Dat al de jongens op de hoogte zouden zijn, maar de dorpsouderen niet (CGVS 3, p. 16) is niet geloofwaardig. Eens te meer u even later aangeeft dat de informatie dat u van mannen hield openbaar werd en dat u het ook de stok kreeg met de vaders van de jongens die u betaalde (CGVS 3, p. 18). Reeds zeven of acht jaar geleden werd u voor het eerst door de vaders van de jongens geslagen (CGVS 3, p. 17). Ondanks dit alles ging uw relatie met die jongens door tot uw vertrek (CGVS 3, p.17). Uw verklaring dat u niet naar hen luisterde omdat u er niet van hield gecommandeerd te worden tart gezien de beschreven context elke verbeelding (CGVS 3, p.18). Ook had u seksuele betrekkingen met jongens in een verlaten compound die zich slechts op 4 minuten wandelen van uw huis bevond (CGVS 3, p. 16). Dat u dermate onvoorzichtig was in de door u geschetste context is niet geloofwaardig."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet betwist, onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Bovendien werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende het aantal keren dat u en uw oom betrappt zouden zijn door uw tante. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat uw tante jullie enkele keren betrapte en antwoordde u vervolgens bevestigend op de vraag dat uw tante op de hoogte is van uw geaardheid gezien zij u en uw oom enkele keren betrapte (verklaring volgend verzoek d.d. 6 februari 2020, punt 19). Bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u evenwel aan dat u en uw oom slechts één keer betrappt werden door uw tante (CGVS 3, p. 19, 20). Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw laatste versie (CGVS 3, p. 22), wat geenszins de tegenstrijdigheid weerlegt."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Opnieuw beperkt hij zich ertoe de laatste versie van zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze versie en zijn eerder afgelegde verklaringen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw verklaringen of Z. (...) al dan niet op de hoogte was van uw geaardheid. In eerste instantie geeft u aan dat Z. (...) niets wist over de relaties die u er op nahield met A.W. (...) en B.W. (...) (CGVS 3, p. 17). Even later gaf u evenwel te kennen dat Z. (...) drie of vier weken voor uw vertrek door haar broers op de hoogte gesteld werd van het feit dat u er relaties op nahield met jongens, nadat deze informatie openbaar werd omdat door toedoen van de ontdekking van de vader van A.W. (...) (CGVS 3, p. 18, 19). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat ze het in het begin niet wist, maar dat ze het wel ontdekte toen de informatie openbaar werd (CGVS 3, p. 22). Dit weerlegt geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of Z. (...), van wie u tot op de dag vandaag houdt en die u via gezinshereniging naar België zou willen laten komen al dan niet op de hoogte was van het feit dat u er relaties met mannen op nahield, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde geaardheid.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal beperkt hij zich tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn uiteindelijke verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde incoherentie tussen deze verklaringen en zijn eerdere gezegden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien mag het verbazen dat u, die er in Pakistan contacten met mannen op nahield ondanks het gevaar daarvan, in België, waar dergelijke relaties toegelaten zijn, uw relatie met O. (...) op een laag pitje zette en hem slechts nog groet maar niet meer dan dat, omdat de jongens in het centrum er iets van zeiden en u niet gehaat wilde worden (CGVS 3, p. 20). Eens te meer u nu in een pleeggezin woont (CGVS 3, p. 20) is het eigenaardig dat u, die in Pakistan gevaar trotseerde om seksuele betrekkingen te hebben met mannen, niet meer van uw vrijheid gebruikt maakt. U geeft immers aan dat u niet naar bars of evenementen voor LGBT ging en dat u er geen informatie over opzocht (CGVS 3, p. 21). Gepeild om welke reden u geen informatie opzocht, stelt u dat u toch informatie opzocht en dat u het adres vond, maar dat u dacht dat de politie u zou kunnen pakken omdat u geen identiteitskaart had (CGVS 3, p. 21). Dit overtuigt niet.

Verder werden er ook enkele incoherenties vastgesteld die uw verklaringen omtrent uw geaardheid andermaal op losse schroeven zetten. Zo is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat van uw familie enkel uw oom en tante op de hoogte zijn van uw geaardheid (verklaring DVZ d.d.6 februari 2020) terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS bleek dat ook uw vader op de hoogte was (CGVS 3, p. 17, 18).”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde biseksuele geaardheid en aan de hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw verklaringen dat u niemand zou hebben in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Dit zijn louter post factum verklaringen die volledig haaks staan op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd uitgebreid geargumenteed dat er in uw hoofde een redelijk intern vluchtalternatief was in Kabul het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Logar. Aan uw verklaringen dat uw oom Z. (...) niet in Kabul woont, maar in Azakhel in Pakistan en dat u geen contact met hem zou onderhouden (CGVS 3, p. 5), kan volstrekt geen geloof gehecht worden. In het licht van uw eerste verzoek bleek immers dat u nog contacten onderhield met uw oom Z. (...) die eveneens 10 000 dollar voor uw reisweg betaalde (CGVS d.d. 29 november 2017 (CGVS 1), p. 8, 9). Hij stuurde u eveneens documenten door waarbij zijn adres op de enveloppe Bagrami, Kabul luidde, hetgeen overeenkwam met uw verklaringen. Ook het gsm-nummer op de enveloppe is een 0093-nummer, wat er op wijst dat het om een Afghaans gsm-nummer gaat. Ook bij zijn huidige facebookaccount waarvan door u bevestigd werd dat het om uw oom Z. (...) gaat, geeft hij nog steeds aan dat hij momenteel in Kabul woont. U liet overigens na om bij de RvV op te werpen dat uw oom Z. (...) niet in Kabul zou wonen. Uit niets blijkt dan ook dat u geen leven zou kunnen uitbouwen in Kabul. Dat u niet als winkelier werkte maar in een bakstenenfabriek en dat u tot de vijfde graad naar school ging (CGVS 3, p. 4), wijzigt niets aan het eerdere oordeel van het CGVS dat Kabul voor u een redelijke vestigingsoptie is.

Bovendien volgt u in België een opleiding tot schilder (CGVS 3, p.20). De veiligheidssituatie in Kabul laat dit bovendien toe (zie verder). Bovendien dient opgemerkt te worden dat in tegenstelling tot bij uw vorige verzoek de huidige veiligheidssituatie van die aard is dat u ook in Logar zou kunnen wonen indien

gewenst, waar uw vader gronden heeft en waar hij een of tweemaal per jaar naar terugkeerde (CGVS 3, p. 4, 5, 12). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de familie van Z. (...), kan niet gevolgd worden dat uw vader gestopt zou zijn dit te doen. Op zijn facebook geeft hij zoals eerder geargumenteed bovendien aan momenteel in Logar te wonen, waaruit minstens een zeer nauwe band met Logar afgeleid kan worden. Bovendien beweert u in uw nagestuurde e-mail dat uw oom L.K. (...) momenteel in Dobandi woont. L. (...) leefde eerst met jullie samen in hetzelfde huis in Azakhel maar vestigde zich reeds lang geleden terug in Dobandi en uw vader onderhoudt contact met hen, zo verduidelijkt u. Bijgevolg kan u ook op deze oom steunen om uw leven in uw geboortedorp uit te bouwen. Voor de volledigheid kan er nog aan toegevoegd worden dat u op het CGVS nog ontkende familie in Afghanistan te hebben (CGVS 3 p.5). Dat u dan toch terloops een oom in Dobandi in uw e-mail ter sprake brengt doet vermoeden dat uw familiaal netwerk in Afghanistan groter is dan u wilt toegeven."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan voorts dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de situatie in de provincie Kabul blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven

beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind. Volledigheidshalve kan in dit kader worden opgemerkt dat het reisadvies waarnaar verzoeker in het kader van zijn betoog omtrent de Covid-19 pandemie verwijst, voor zover hierin wordt verwezen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en nog daargelaten dat dit reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie bevat omtrent de situatie in de twee voormelde regio's in Afghanistan, bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande aldus evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT